

Pantofarul

Fulgii de nea coboară grăbiți peste casele și ulițele satului. În vale, râul Precista își face loc printre sloiurile de gheață ce s-au format la maluri. În casa de pe malul apei, șase copii și un bătrân urmăresc cu atenție merele ce se coc împrăștiate pe plită. Un miros dulceag-parfumat a cuprins întreaga încăpere, bucurând simțurile și întreținând nerăbdarea copiilor de a gusta din merele coapte.

- Bădiță Vasile, este adevărat că există meserii nobile, dar și meserii mai rușinoase?
- Dragul meu Bogdan, nu înțeleg la ce te referi atunci când spui „meserii mai rușinoase”.
- Spre exemplu, există meserii în care oamenii lucrează doar la birou, cu calculatoarele, dar există și meserii în care se lucrează cu brațele. Cei ce lucrează în birou au mereu hainele curate, pe când cei ce lucrează cu brațele sunt mai tot timpul murdari și muncesc din greu.
- Și ce vrei să spui? E rușinos să lucrez cu brațele?

- Vezi matale, bădiță Vasile, unii copii se rușinează să spună la școală că părinții lor sunt simpli muncitori.
- Dragii mei, o să vă răspund povestind o întâmplare petrecută în tinerețea mea.

Acum cincizeci de ani, orașul Arghilo era un mic târg în care locuiau oameni foarte bogați. Aveau case cu etaj și era orașul cu cele mai multe mașini. Pe atunci o mașină se vedea foarte rar...

Un singur bordei mai exista la marginea orașului, iar în el locuia un pantofar bătrân. Toată viața croise, cususe și reparase pantofi. Oamenii însă nu prețuiau munca sa și deseori râdeau de el pentru că era sărac și avea o meserie prost plătită. Pantofarul era însă fericit.

Papucii săi protejau picioarele grăbite ale oamenilor și el vedea în acest lucru o faptă de milostenie. Mai mult decât atât, cu banii de pe papuci își crescuse copiii care erau acum pantofari în capitala țării.

Într-o iarnă însă, pantofarul s-a îmbolnăvit rău și nu a mai putut lucra. Boala sa a venit odată cu o ninsoare ce a lăsat în urmă nămeți mari de zăpadă. Mașinile nu au mai mers patru luni, iar orașul a fost blocat și izolat din cauza nămeților.

Încet-încet frigul și zăpada au început să distrugă încălțările orașenilor. Atunci și-au amintit de bătrânul pantofar și l-au căutat pentru a le repara papucii. Muncitorul era însă întins în pat și nici un alt orașean nu știa să facă sau să repare papuci. După câteva săptămâni, picioarele oamenilor au început să se înroșească, să înghețe și să degere. Din ce în ce mai mulți oameni ajungeau la spital sau nu puteau să mai iasă din casă. Lipsa încălțărilor a provocat boală și suferință în întreg orașul. Atunci au înțeles oamenii de ce bătrânul pantofar spunea oricui îl asculta că meseria sa e o faptă de milostenie și a fost rănduită de Dumnezeu în folosul oamenilor.

Orașenii au trimis la bătrânul pantofar mai mulți medici care l-au îngrijit. Abia în primăvară, acesta a început să lucreze. Nimeni nu a mai râs de meseria sa, iar atelierul său s-a umplut de ucenici ce au venit să învețe cizmăria.

- Frumoasă istorie, bădiță Vasile, dar astăzi în toate orașele sunt magazine de pantofi.

- Adevărat spui tu, Ioana, dar nimic nu s-a schimbat față de acum cincizeci de ani. Pantofii sunt făcuți tot de oameni, chiar dacă se folosesc și de mașini robotizate.

- Așa este, remarcă Marius în timp ce mușca cu poftă dintr-un măr copt, tot oamenii fac pantofii. Eu am un uncheș care lucrează într-o fabrică de papuci.

- Importanța muncii inginerilor și muncitorilor din fabrica de papuci e asemenea cu importanța ce o avea bătrânul pantofar din orașul Arghilo. Fără munca acestor oameni, cu toții am rămâne desculți și ne-am îmbolnăvi.

- Adică e o meserie nobilă...

- Așa este, dragul meu Bogdan. Cizmăria este o meserie nobilă și fără munca oamenilor ce practică această meserie, viața noastră ar fi mult mai grea.

A consemnat pr. Gabriel Herea de la Pătrăuți

